

קָבֵץ

תּוֹדַת הַנֶּחֱל

דְּבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאוֹת,
מְעוֹרָרִים מְעִירִים וּמְחַזְּקִים,
אֲשֶׁר מִתּוֹךְ הַנֶּחֱל נִדְבַע מְקוֹר הַחַמָּה נוֹכְעִים,
לְהַחְיֹת נֶפֶשׁ כֹּל חַי וּמְשֹׁם וְשִׁקּוֹן הַעֲדָרִים,
לְהַתְחַזֵּק בְּעִבּוּדַת הַבּוֹרָא בְּכֹל דְּרָגָתָהּ שִׁיחִיו נִמְצָאִים

*

אֲשֶׁר נִאֶמְרוּ בְּרַפִּים בְּמַחְלָף סְעוּדוֹת שַׁבַּת שֶׁל

פְּרִשַׁת וַיִּנָּשׂ

בְּשַׁנַּת תַּשְׁע"ב

*

עַל יְדֵי מִרְן מוֹהֲרָא"ש שְׁלִיט"א

יָצָא לְאוֹר לְקִרְאַת שַׁבַּת פְּרִשַׁת וַיִּנָּשׂ תַּשְׁע"ג

עַל יְדֵי תַלְמוּדֵי מוֹתִיבְתָא הַיְכַל הַקֹּדֶשׁ

חֲסִידֵי בְּרַמְסְלָב

עוֹר הַקֹּדֶשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכְב"א

ליל שבת קדש פרשת ויגש תשע"ב

בליל שבת קדש בסעודה ראשונה, דבר מוהרא"ש נ"י דבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רבנו ז"ל בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן י"ט, המדבר מראית פני הצדיק ושלמות לשון הקדש, עין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רבנו ז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י תור בקצור על בפה נקודות שבתורה זו של רבנו ז"ל), כי צריך לזכור את הפנים, שיוכל כל אחד לראות את פניו בפנים שלו כמו במראה, עד אשר בלא תוכחה ובלא מוסר יתחרט חברו תכף על מעשיו, רק מפה שניבט בפנים שלו, כי על ידי שניבט בפנים שלו, יראה את עצמו כמו במראה, איך פניו משקע בחשה, ואיך זוכין לזה, על ידי שלמות לשון הקדש התלוי בתקון הברית וכו', עין שם כל זה בדברי רבנו ז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה כשאדם זוכה לקדש ולטהר עצמו בקדשה עליונה, ובפרט בקדשת הברית, אזי מאירים פניו באור עליון מאד, עד שכל מי שמסתכל בו רואה את עצמו כמו בראי, ורואה איך שפניו משקע חשך נגד פני הצדיק הזה, ומקבל הרהור

תשובה אמתית, אפלו בלי לשמוע שום דברי מוסר ותוכחה מפיו, כי אור פניו לבד של הצדיק מכניס בו הרחור תשובה, ומעורר אותו גם כן לזכות לזכוד אור הפנים, ולחזר בתשובה באמת.

ואומר רבנו ז"ל, שדבר זה תלוי בשלמות לשון הקדש, הינו כפי שאדם מקדש דבורי פיו לדבר תמיד רק דבורים קדושים של תורה ותפלה והתבודדות אל השם יתברך, כי הדבור של אדם מגלה מה שיש בתוך פנימיות לבו, וכמו שכתוב (משלי ב) מפיו דעת ותבונה, ואדם שמדבר דבורים קדושים תמיד, זה סימן מבקש שילבו מלא מחשבות קדושות, והוא דבוק בו יתברך בדבקות אמתית והדבקות שלו מתגלה באור פניו, מה שאין כן המדבר דבורים רעים ודבורי נבלה חס ושלום, סימן שפך נמצא בלבו, וכמו שאומר רבנו ז"ל (ספר המדות אות גבול פה סימן א), מי שמדבר גבול פה, בידוע שילבו חושב מחשבות און, כי בדרך כלל אין יכולים לדעת מה שיש בלבו של חברו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (פסחים נ"ד:), שנה אחד מן הדברים שנעלמים מן הפריות, אבל על ידי דבורו של אדם, יכולים לדעת מה שיש בלבו, כי הדבורים שלו מגלים מחשבות לבו, וכמאמר החכם, הדבור הוא קלמוס הלב, וצדיקים יכולים לדעת תכף ומיד מדרגת אדם על ידי דבורי פיו, וכמו שפרמז בדברי

הגמרא (חז"ל י"ז), רב ישות בדיק בלישניה, שיכולין לבדוק בן אדם על ידי הלשון שלו, כי יכולין להבחין פנימיות אדם תכף ומיד, על ידי הדבור שלו.

ונה נקרא "שלמות לשון הקדש", שמקדש לשונו בדבורים קדושים, ואפלו אם הוא מדבר אותם בשפות אחרות, מה שאין בן המדבר דבורים פגומים, אפלו אם הוא מדבר אותם בלשון הקדש, הרי מוריד השפה לתודת הפמאה חס ושלום, ומאבד "שלמות לשון הקדש", אדרבה, עונו יותר גדול, שמשתמש עם שפה קדושה, לדבורים רעים ופגומים חס ושלום, על בן צריך אדם לשמור מאוד על דבורו ולשונו, ועליו לדעת שבדבר זה תלוי עקר קדשת ישראל, וכמו שאנחנו אומרים (בנפח תפילת יום טוב) ורוממתנו מכל הלשונות, כי בדבר זה יכולין תכף ומיד להבחין בין יהודי לגוי, גוי תמיד מקלל ומדבר נבלה, וכל שפתו רק רע כל היום, מה שאין בן יהודי מדבר בשפה אחרת לגמרי, שפה ברורה ונקיה, ולכן צריכין לשמור מאוד מה שמוציא מפיו, ולנפות אותו בנפה אחר נפה, כדי שלא יצא דבר רע מפיו, ועל ידי זה יזכה לקדשה עליונה, כי קדשת הברית תלוי בקדשת הפה, וכמוכא בספר יצירה, ברית הלשון מכון בנגד ברית המעור, ואדם שמדבר דבורים קדושים סימן שאוחז בתקון

חברית, וכשיתמיד בזה יזכה לזכר הפנים שלו, ויתראה בו קדשת השם יתברך, עד שכל מי שישתכל בו יקבל הרהור תשובה אמיתית מראית פניו לבד, ויבסוף וישתוקק לזכר גם הפנים שלו, אשרי הזוכה להגיע לזה, שמאור פניו יאירו באור השם יתברך, כי יגרם לבני אדם לחזור בתשובה, וזכות תרבים יהיה תלוי בו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקשר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה בתיב (בראשית מ"ה) **והנה עיניכם רואות ועיני אחי בנימין כי פי המדבר אליכם, ופרש רש"י בלשון הקדש, ויש להבין, אם פונת יוסף היתה שיבחינו בפה שמדבר אליהם בלשון הקדש, למה אמר "והנה עיניכם רואות", הנה צריך לומר "הנה אוננים שומעות", כי הדבור שיד לאזן? אבל לפי דברי רבנו ז"ל הנ"ל מוכן הענין מאד, כי יוסף הצדיק הראה להם שהוא אוהו בשלמות לשון הקדש באמת, והוא על ידי שהסתכלו במאור פניו הקדושים, וקבלו ממנו הרהור תשובה, ועל ידי זה הבחינו שהשפה שלו היא "שלמות לשון הקדש", כי שם שמים היתה תמיד רגיל בפיו, אפלו בשעה שהיה בגלות בבית המצרי, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מובא ברש"י בראשית ל"ט פסוק ג) **וירא אדוניו כי ה' אתו, שם****

שמים שגור בפיו, כי אפלו המצרי היה יכול להכיר בפני יוסף שיש לו מאור פנים אחרים, והוא על ידי קדשת לשונו, ודיקא יוסף זכה לזאת כי שמר על בריתו מאד, ועמד בנפיון קשה, ולא פגם קדשתו, ולכן קבל מאור פנים קדושים, עד שהאיר בתוכם כבוד השם יתברך.

וזהו מה שפרש רש"י, והנה עיניכם רואות, "בכבודי", הינו בכבוד עליון שמאיר בפנים שלי, וממשיך רש"י, "ושאני אחיכם שאני מהול בכם", כי דיקא על ידי קדשת המילה, שהוא שמירת ברית קדש, זכיתי לכבוד זאת, "ועוד כי פי המדבר אליכם בלשון הקדש", כי נזהרתי תמיד על קדשת הלשון, ודברתי תמיד דבורים קדושים של אמונה ויראת שמים, ושם שמים היה רגיל בפי, ולכן זכיתי לכל קדשות אלו.

ומסים רש"י, ועיני אחי בנפיון, "השוה בלם יחד, לומר, שכשם שאין לי שגאה על בנפיון אחי, שהרי לא היה במקירתו, כך אין בלבי שגאה עליכם", כי מי שאוחז בתקון הברית ובשלמות לשון הקדש, הוא אוהב כל בר ישראל בנפשו, ומדבר עליו רק טוב, ואפלו למי שעשה לו איזה רע, מוחל לו בכל לבבו ונפשו, ורוצה

לראות רק בתשובתו ובמוכתו, ולכן השוה בלם יחד, וגלה להם שאין בלבם שום שנאה עליהם, ובזה הראה להם שאחוז בשלמות לשון הקדש ובתקון הברית באמת, ולא היה צריך להוכיח אותם בלל, ובהסתכלות פניו הקדושות לבד, קבלו הרחור תשובה אמתית, והתחרטו על מה שעשו.

והצדיקים הקדושים שזוכים לזכך מאור פניהם באור השכינה, אינם מפקחים מפני שום ברירה, כי הצלם אלקים המאיר עליהם, מפיל אימה ופחד גדולים על כל הרוצים להרע להם, ובפרט מהברית קודש שלהם נבחלים הבריות מאד, וכמו שכתוב אצל יוסף הצדיק, בשחראה לאחיו שהוא מהול (פסוק ג'), ולא יכלו אחיו לענות אותו **כי נבחלו מפניו**, כי עצם קדשתו הפיל עליהם פחד גדול.

וספר מוהרא"ש נ"י, שבבעל "אור החיים" הקדוש זי"ע, פעם נסע במדבר עם שיירא גדולה של אנשים, בלם רוכבים על גמלים וחמורים ובהמות רבות, ופתאום הפסיקו כל הבהמות ללכת, כי הרגישו מרחוק התקרבות של ארי פרא הבא פנגדם, ולא רצו לזוז ממקומם, וכדרך בהמות להרגיש התקרבות של ארי גם מרחוק, וגם כל האנשים פחדו מאד, ואמר להם ה"אור החיים" הקדוש זכותו

תגן עלינו, שאין להם מה לפחד, וְהִלֵּךְ לְקִרְאֵת הָאָרֶץ, וְהִרְאָה לָנוּ
הָאֹת בְּרִית קֹדֶשׁ, וּבִרְחַ הָאָרֶץ מִפָּנָיו בְּבִהְלֵה גְדוּלָה, הָרֵי רוּאִים
שְׂמֹאִיר בְּפָנָי הַצְּדִיקִים וּבְעוֹר בְּשָׂרָם אֹר הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה מִמֶּשׁ,
עַד שְׂאוֹרֵם הוֹלֵךְ לְמִרְחָקִים, וּמִפִּיל אִימָה עַל מִי שְׂמֹתֶקֶרֶב אֲלֵיהֶם.

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִזְכְּנוּ לְקֹדֶשׁ אֶת עֲצָמָנוּ בְּקִדְשֵׁת לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ וּבְקִדְשֵׁת
הַבְּרִית, עַדִּי נִזְכָּה לְהִיּוֹת קְשׁוּרִים וְדְבוּקִים בּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּדְבֻקוֹת
אֲמִתִּית וְנִצְחִית, וְלִהְבֵּל בּוֹ יִתְבָּרַךְ לְגִמְרֵי מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם אָמֵן
וְאָמֵן.

סְעוּדָה שְׁלִישִׁית פְּרִשֵׁת וַיִּגֶשׁ ה'תשע"ב

בְּסְעוּדָה שְׁלִישִׁית, סְעוּדַת רַעְוָא דְרַעְוִין, דְּבַר מוֹהֲרָא"ש נ"י דְּבוּרִים
נִרְאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד עַל פִּי דְּבָרֵי רַבְּנֵנוּ ז"ל בְּלִקוּמֵי מוֹהֲרָן חֵלֶק א'
סִימָן נ"ה הַמְדַבֵּר מִמַּפְלַת הָרְשָׁעִים עַל יְדֵי קִדְשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עֵינ
שָׁם.

פְּתַח וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש נ"י, רַבְּנֵנוּ ז"ל אָמַר (מוֹהֲרָא"ש נ"י חוֹר בְּקַצּוֹר עַל

במה נקודות מתורה זו של רבנו ז"ל, דע, כי לראות במפלתם של רשעים אי אפשר, אלא על ידי בחינת ארץ ישראל, בבחינת (תהלים ק"י): "שב ליבויני עד אשית אויביך הדם להגליף", ומיו, זה בחינת ארץ ישראל, בחינת בנימין, בן ומיו, שנולד בארץ ישראל, ולהבטיח בחינת קדשת ארץ ישראל עכשו בגלות, שהיא תחת יד הסמרא אחרא, ואין יכולת בקדשתה להתגלות, אף על פי בן יכולין לגלות ולהבטיח קדשתה אפלו בגלות המור הזה, על ידי התנוצצות אור זכות אבות, כי על ידי תפלה פתקונו, מתנוצצין אור זכות אבות, והוא ענין מחרת פרה אדמה, שהוא מחרת התפלה, וכמו שפתוב (חושע י"ד) ונשלמה פרים שפתינו וכו'; עין שם כל זאת בדברי רבנו ז"ל.

והסביר מזהירא"ש נ"י, כי הנה עקר עבודת אדם בכל מושד ימי חייו, לראות בתקמת מלכות דקדשה, ובמפלתם של רשעים, הכולל כל מיני רשעים בכלל, והרשע שיש בקרבו, שהוא היצר הרע, בפרט, ומגלה רבנו ז"ל, שדבר זה נעשה על ידי התגלות קדשת ארץ ישראל, שהוא ענין "מיו", וכמו שנקרא בנימין "בן ומיו", על שם שנולד בארץ ישראל, וכן בית המקדש, שהוא שרש קדשת ארץ ישראל, נבנה בחלקו, כי בהתגלות קדשת ארץ ישראל הנקרא

"ימיו", נתקנים (תהלים קי), שב "לימיני" עד אשית אויביו הדם לרגליה, שזוכה לראות במפלתם של רשעים, כי התגלות קדשת ארץ ישראל היא התגלות אור האמונה, וכמו שפתוב (תהלים לו) שכן ארץ ורעה אמונה (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ז), ועל ארץ ישראל בתיב (דברים י"א), תמיד עיני הוי"ה אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, שיש שם התגלות החשנה ביותר, ותכף ומיד שיש התגלות האמונה והחשנה, יש מפלה לכל הרשעים בכלל, ולהרשע שיש בקרבו בפרט, כי אדם נסתר תחת צל בנפי האמונה והחשנה, ואי אפשר לשום בריה שבעולם להרע לו בכל.

ואמר רבנו ז"ל, שגם היום, בתוך גלות הפור הזה, יכולין לגלות קדשת ארץ ישראל, והוא על ידי התנוצצות זכות אבות, שהוא התנוצצות האמונה הקדושה שהורישו לנו האבות הקדושים, כי אברהם יצחק ויעקב עבדו וטרחו כל ימיהם להודיע האמונה הקדושה בעולם, ותקנו שלש תפלות בכל יום, שחרית מנחה ומעריב, שעל ידם זוכים להמשיך אור האמונה כל יום מחדש, וכפי שאדם זוכה להתפלל את שלשת התפלות בכל יום בבית הכנסת ובצבור, ובחיות ובהתלהבות פראוי, ולקשר מחשבתו אל דבורו, בן ממשך על עצמו אור זכות אבות, ונחלק בו האמונה הקדושה פיתד

חזקן בל תמוט, ואז זוכה לראות במפלתם של הרשעים, כי על ידי עצם דבקונו באור האמונה הקדושה, אין הרשעים יכולים להרע לו בלל, אדרבה, כל מה שרצו לראות בו, רואה בהם, וזוכה לראות בתקמת מלכות דקדושה, אשרי לו.

ואומר רבנו ז"ל, שכל זה ענין מהרת פרה אדמה, שמטהר אדם מטמאת מת, הנקרא אבי אבות הטמאה, כי הרשעים בחיים נקראים מתים (ברכות יח ע"ב), וכל עת שרשעים מתגברים בעולם, הם גורמים טמאת מת לבני אדם, פי גורמים לבריות לסור מדרכי התורה הנקראת חיים, וכמו שכתוב (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה, ובפרט היצר הרע שמכשיל בני אדם בעוונות ובפגם הברית רחמנא ליצלו, שהוא אבי אבות הטמאה (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רמ"ב), הרי מרבה טמאת מת בעולם מאד רחמנא ליצלו, ואי אפשר להטהר ממנו כי אם על ידי אפר פרה אדמה, אבל איפוא יש לנו חיים אפר פרה בגלות הפור הנה? ומגלה רבנו ז"ל, שזה נעשה על ידי תפלה, וכמו שכתוב (הושע י"ד) ונשלמה פרים שפתינו, שדבור שפתינו בתפלה, נחשב כמו שהקרבו פרה אדמה המטהר מטמאת מת, כי בפשטאדם מרגיל עצמו בעבודת התפלה, להתפלל השלש תפלות בכל יום בצבור ובבית הפנסת ובכונת הלב, וכן מרבה מאד

בתפלת "התבודדות" שהוא שיחה בינו לבין קונו, בתמימות ובפשיטות גמורה, כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, דבורי תפלה אלה ממשיכים עליו טהרה עליונה, עד שהוא מתטהר גם מפגם הברית שהוא אבי אבות הטמאה רחמנא ליצלן, כי הפח של תפלה והתבודדות כל כך גדול, עד שיוכל להוציא אדם מפל טמאתו ומפל ירדותו, ולהמשיך עליו טהרה עליונה מאד.

ונה מה שמצינו שירשת ארץ ישראל תלויה במצות ברית מילה, וכמו שכתוב (בראשית י"ז) והקימותי את בריתי ביני וביניך וגו', הינו ברית מילה, ונתתי לך ולזרעך אחריו את ארץ מגוריך את כל ארץ כנען, הינו ירושת ארץ ישראל, וכן איתא בזהר הקדוש (שמות כ"ג), שירשת ארץ ישראל תלויה בשמירת הברית, כי על ידי שמירת הברית זוכים להגיע אל קדשת ארץ ישראל, שהיא התגלות האמונה הקדושה, כי אמונה תלויה בברית, וכמו שכתוב (תהלים פ"ט) ובריתי נאמנת לו, וככל שאדם מרבה בתפלה, כן ממשיך על עצמו קדשת הברית, ועל ידי זה זוכה לראות במפלת הרשעים ולחזור אל קדשת ארץ ישראל, נמצא שתפלה היא יסוד הכל, כי על ידה זוכים לטהר מטמאת מת, ולחזור אל האמונה שהוא אור זכות אבות, ולבוא לירושת ארץ ישראל, ובכח התפלה יכבש משיח צדקנו כל

העולם (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ב'), כי יבנים עבודת התפלה והתבודדות בעולם, עד שגם אמות העולם יעסקו בה, וכמו שכתוב (צפניה ג) **כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' לעבדו שכם אחד, ולכן נקרא "משיח", על שם משיח אלקים** (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן פג), **כי יגרם לכל הבריות שהיו באלמים עד עכשו, שידברו ויתפללו אל ה', ורבונו ז"ל הקדים ונתן לנו מתנה זאת גם היום, שנפתח את פינו לדבר אל ה', ונמשיך על עצמנו מהרת פרה אדמה עד שנטהר מכל מיני טמאות וחטאים ועוונות, ולכן אשרי המבנים עקר כחו בזה, לדבר הרבה אל השם יתברך, ולהמשיך על עצמו התנוצצות אור זכות אבות, כי על ידי זה ימשיך על עצמו מהרה עליונה, ויזכה להגיע לירושת ארץ ישראל, ולחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו, אשרי לו ואשרי חלקו.**

וקשר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה פתיב (בראשית מד) ונאמר אל אדני יש לנו אב זמן וילד זקנים קטן ואחיו מת ויותר הוא לבדו לאמו ואביו אהבו, ויש לומר שבפסוק הזה מרמזים כל דברי רבנו ז"ל הנ"ל, ונאמר אל אדני, הינו ונאמר אל השם יתברך שהוא אדון הכל, יש לנו אב זמן, זוהי התנוצצות אור זכות אבות, שהם הלמודים של

אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב, הינו למודי האמונה, שעל ידם יכולים לעלות ולהגיע אל המדרגות הגבוהות ביותר, עד הארת "הפתר" המכנה בשם "אב זמן", עתיקא דעתיקין (עז פרדס רמונים שער ח' פרק ד'), וילד זמנים קטן, הוא בנימין, המרמז על התגלות קדשת ארץ ישראל, הנקראת ימין, ובית המקדש נבנה בחלקו, שהוא בנין הדעת, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות לג ע"א) כל אדם שיש בו דעה, באלו נבנה מקדש בימיו, פי העקר להמשיך על עצמו אור זכות אבות, שהם למודי האמונה הקדושה, ועל ידי זה זוכין להתגלות קדשת ארץ ישראל, אפילו בגלות המר תזה, אבל כל זה תלוי בשמירת הברית, פי דיקא על ידי שמירת הברית זוכין לירושת ארץ ישראל, אבל מה יעשה מי שנפל ונכשל בפגם הברית רחמנא ליצלו, איזו תקנה יש לו? שזהו ואחיו מת, שהוא יוסף, הינו שנקדשת יוסף הצדיק, מת אצלו, כי יוסף מרמז על שמירת ברית קדש, כי יוסף שמר הברית אפילו בתקופ ערות ארץ מצרים, ואם אחיו מת, הרי המשיך על עצמו אבי אבות הטמאה, ואיך יטהר ממונה? ועל זה אומר הפסוק, ויותר הוא לבדו, שנשארה ונותרה רק עצת אחת, והוא עצת התפלה וההתבודדות, שירבה לדבר אל הקדוש ברוך הוא, וישפך כל לבו לפני השכינה הקדושה ברחמים ובתחנונים, ואז גם השכינה הקדושה יושבת ממולו, ומנחמת אותו

שבִּבְדָּאי יִזְכָּה לְצֵאת מִכַּל פְּגָמָיו (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רנט), וְזוּהוּ וַיִּתֵּר הוּא "לְבָדוּ", שֶׁנִּשְׁאַרְה וְנִתְרַה לוֹ רַק תְּפִלַּת הַתְּבוּדוֹת, שֶׁהִיא תְּפִלָּה הַנְּעֻשִׁית "לְבָדוּ", בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ, וְזוּ יִקְשֶׁר אוֹתוֹ "לְאִמּוֹ" שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה, וְאֵל "אֲבִיו" שֶׁבְּשֵׁמוֹם שֶׁהוּא "אֲהַבּוּ", כִּי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹהֵב מְאֹד, בְּשָׂאֲדָם מִפְּרֵשׁ לְפָנָיו כָּל שִׁיחָתוֹ בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, וְהַתְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת יִמְשִׁיךְ עָלָיו טְהֻרַת פָּרָה אֲדָמָה, וְיִזְכָּה לְטָהַר מִכַּל טְמֵאָתוֹ לְגַמְרֵי.

וְזוּ מַה דִּיאִתָּא פֶּאן בְּכַעַל הַטּוֹרִים, "וַיִּתֵּר", כ' בְּמִסְרָה, הִכָּא וַיִּתֵּר הוּא לְבָדוּ, וְאִידָּהּ, וַיִּתֵּר יַעֲקֹב לְבָדוּ, עֵינֵי שָׁם, כִּי יַעֲקֹב אֲבִינוּ לָחֵם עִם שָׂרוֹ שֶׁל עֵשָׂו, שֶׁהוּא כְּלָלִיּוֹת הַרְשָׁעִים וְהִיצֵר הָרַע, וְרָאָה בְּמַפְלָתוֹ, וְעָקַר כַּחוֹ הִיָּתָה עַל יְדֵי עֲבוּדַת הַתְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת, שֶׁנְּעֻשִׁית בְּאִפְּן "לְבָדוּ", בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ, שֶׁזוּהוּ "וַיִּתֵּר יַעֲקֹב לְבָדוּ", וְכִדִּיאִתָּא בְּמִדְרָשׁ (בְּרֵאשִׁית רַבָּה פְּרָשָׁה ע"ז סִימָן א'), מַה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּתוּב בּוֹ (וַשְׁעִיהַ ב) וְנִשְׁלָבַה ה' לְבָדוּ, אִפּ יַעֲקֹב וַיִּתֵּר יַעֲקֹב לְבָדוּ, עֵינֵי שָׁם, כִּי יַעֲקֹב אֲבִינוּ הָיָה קָשׁוּר וְדְבוּק בְּאוֹר הָאִמּוּנָה, וַיִּדַּע שֶׁאֵין לוֹ שׁוּם כַּח רַק מְמוֹנוֹ יִתְבַּרֵּךְ לְבַד, וְעַל יְדֵי זֶה הַכְּנִיעַ שָׂרוֹ שֶׁל עֵשָׂו וְכַת דִּילִיָּהּ, וְרָאָה בְּמַפְלָתָן שֶׁל הַרְשָׁעִים, וַיַּעֲקֹב הוֹרִישׁ לָנוּ כַּח זֶה, לְהִיּוֹת חֹזֵק תְּמִיד בְּעֲבוּדַת הַתְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁיךְ עַל

עצמנו קדשת ארץ ישראל, ונזכה לראות במפלתן של הרשעים.

והשם יתברך יזפנו להיות חזק מאד בעבודת התפלה וההתבודדות, ונדבר תמיד אל השם יתברך כמו שהורה לנו רבנו ז"ל, ועל ידי זה נזכה לראות בקרוב במפלת הרשעים ובתקון העולם, שיבוא משיח ויגלה עבודת התפלה לכל באי עולם, ויתגלה זכות אבות בעולם, שאברהם אבינו ישיב את כל בני ישמעאל בתשובה ויחזיר אותם הביתה, ויצחק אבינו ישיב את כל בני עשו בתשובה ויחזיר אותם הביתה, ויעקב אבינו יקבץ ביחד י"ב שבטי ישראל, ודוד המלך יכרית וימחה זכר עמלק מן העולם בכלל ובפרט, ויהיה תקון השלם באמת במהרה בימינו אמן ואמן.

